

**КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА;
СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ**

УДК 343.13+378.147

DOI [https://doi.org/10.36919/3041-1149\(Print\)14.2026.226-232](https://doi.org/10.36919/3041-1149(Print)14.2026.226-232)**І. В. Басиста,**

*докторка юридичних наук, професорка,
професорка кафедри права імені академіка УАН о. Івана Луцького,
ЗВО «Університет Короля Данила»,
членкиня Науково-консультативної ради при Верховному Суді
email: basysta-i@ukr.net
ORCID 0000-0001-9707-7386;*

Н. В. Глинська,

*докторка юридичних наук, професорка,
завідувачка відділом дослідження проблем
кримінального процесу та судоустрою,
Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності
імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України,
членкиня Науково-консультативної ради при Верховному Суді
email: nataglynska@gmail.com
ORCID 0000-0001-5835-3798*

**ЩОДО НАЯВНОСТІ ПОВНОВАЖЕНЬ У ПРОКУРОРА
ЯК ПРЕДСТАВНИКА СТОРОНИ ОБВИНУВАННЯ
ПОДАВАТИ КАСАЦІЙНУ СКАРГУ НА СУДОВІ РІШЕННЯ,
ЗАЗНАЧЕНІ В СТАТТІ 424 КПК УКРАЇНИ, З ПІДСТАВИ
ПОРУШЕННЯ ПРАВА ОБВИНУВАЧЕНОГО НА ЗАХИСТ****REGARDING THE PROSECUTOR'S AUTHORITY,
AS A REPRESENTATIVE OF THE PROSECUTION, TO FILE
A CASSATION APPEAL AGAINST COURT DECISIONS, AS
SPECIFIED IN ARTICLE 424 OF THE CRIMINAL PROCEDURE
CODE OF UKRAINE, ON THE GROUNDS OF A VIOLATION
OF THE DEFENDANT'S RIGHT TO DEFENSE**

У цій статті поставлено за мету поділитися науковими роздумами та аргументами щодо прокурорських повноважень як представника сторони обвинувачення подавати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист.

Вчергове досліджуємо повноваження та функції, які законодавством покладаються на прокурора в перебігу кримінального провадження. Доведено, що не в кожному випадку участі в судових стадіях прокурор лише підтримує державне обвинувачення, його діяльність цим не обмежується, а особливо в апеляційному та касаційному оскарженні. Аргументовано, чому в

цих двох стадіях прокурор відходить від реалізації обвинувачення й починає виконувати інші функції та повноваження. Через призму функцій і повноважень прокурора набув подальшого розвитку умовисновок, що кримінальне переслідування у формі обвинувачення прокурором у касаційному оскарженні взагалі не здійснюється, незважаючи на той факт, що прокурор як учасник кримінального провадження належить до сторони обвинувачення. Натомість прокурором реалізується законоохоронна функція та правозахисна діяльність (йдеться про захист прав і свобод людини, недопущення порушення конституційних і конвенційних прав). Констатовано, що оскаржуючи судові рішення, прокурор не керується власними, а лише публічними інтересами (принаймні так повинно бути) і це аксіоматичне положення. Завдяки використанню методів формальної логіки, а також проведеному узагальненню доведено, що чинним законодавством не встановлено обмежень щодо оскарження прокурором судових рішень задля забезпечення дотримання прав засудженого (виправданого).

Ключові слова: повноваження прокурора, функції прокуратури, кримінальне провадження, досудове розслідування, апеляційне та касаційне оскарження, дотримання прав засудженого (виправданого), касаційна скарга, право на захист.

In this article, the authors aim to share their scholarly reflections and arguments regarding the prosecutor's authority, as a representative of the prosecution, to file a cassation appeal against court decisions specified in Article 424 of the Code of Criminal Procedure on the grounds of a violation of the defendant's right to defense.

The researchers set out to reexamine the powers and functions that the law assigns to the prosecutor during criminal proceedings. It has been demonstrated that the prosecutor does not merely support the state's case in every instance of participation in court proceedings; the prosecutor's activities are not limited to this, particularly in the appellate and cassation stages. The paper explains why, in these two stages, the prosecutor moves beyond the role of prosecution and begins to perform other functions and exercise other powers. Through the lens of the prosecutor's functions and powers, the conclusion has been further developed that criminal prosecution in the form of an indictment by the prosecutor is not carried out at all in cassation appeals, despite the fact that the prosecutor, as a participant in criminal proceedings, belongs to the prosecution side. Instead, the prosecutor carries out law enforcement functions and engages in legal protection activities (namely, the protection of human rights and freedoms and the prevention of violations of constitutional and treaty-based rights).

It has been established that when appealing a court decision, a prosecutor is guided not by his or her own interests but solely by the public interest (at least that is how it should be), and this is an axiomatic principle. Through the use of formal logic and generalization, it has been demonstrated that current legislation does not impose any restrictions on a prosecutor's right to appeal court decisions in order to ensure respect for the rights of a convicted (or acquitted) person.

Keywords: *powers of the prosecutor, functions of the prosecutor's office, criminal proceedings, pretrial investigation, appeals and cassation appeals, protection of the rights of the convicted (acquitted) person, cassation appeal, right to a defense.*

Постановка проблеми та її актуальність. Ще в квітні 2026 року Велика Палата Верховного Суду ставила перед членами Науково-консультативної ради при Верховному Суді на вирішення питання щодо наявності повноважень у прокурора як представника сторони обвинувачення подавати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист, тобто ініціювати ухвалення касаційним судом рішення на користь засудженого [7].

Підставою для звернення стала процесуальна ситуація, за якої прокурор подав касаційну скаргу на судові рішення щодо Особа_1. Вироком від 25 листопада 2024 року Дружківський міський суд Донецької області визнав винуватою та засудив Особу_1 за частиною третьою статті 185 КК України – до позбавлення волі на строк чотири роки; за частиною другою статті 389 КК України – до обмеження волі на строк один рік шість місяців, а на підставі частини першої статті 70 КК України через поглинення менш суворого покарання більш суворим призначив їй

остаточне покарання у формі позбавлення волі на строк чотири роки. Дніпропетровський апеляційний суд ухвалою від 22 травня 2025 року апеляційну скаргу засудженої Особи_1 залишив без задоволення, а вирок Дружківського міського суду Донецької області від 25 листопада 2024 року – без змін [7].

Прокурор подав касаційну скаргу, в якій просив у зв'язку з істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону скасувати ухвалу апеляційного суду щодо Особи_1 і призначити новий розгляд у суді апеляційної інстанції. На думку прокурора, ухвала апеляційного суду не відповідала вимогам статей 370, 419 КПК України. Прокурор зазначав, що Особі_1 належно не повідомили про дату й час апеляційного розгляду справи, внаслідок чого порушено її право на захист і вона була позбавлена можливості брати участь у судовому засіданні та відстоювати свою позицію в суді. У межах наданого строку прокурор подав нову касаційну скаргу, в якій на підтвердження своєї правомочності на подачу касаційної скарги послався на постанову Судової палати в кримінальних справах Верховного Суду України від 21 січня 2016 року (справа № 5-332кс 15). Ухвалою від 27 січня 2026 року колегія суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду в складі Верховного Суду передала кримінальне провадження щодо Особи_1 на розгляд Великої Палати Верховного Суду, оскільки, на переконання колегії суддів, є потреба у відступі від висновку про застосування норми права в схожих правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду України. Колегія суддів зазначила, що в постанові Верховного Суду України від 21 січня 2016 року (справа № 5-332кс15) за наслідками розгляду питання щодо неприйнятності касаційної скарги прокурора за умови, якщо таку подано в інтересах засудженої особи й порушені в ній питання не стосуються виконання прокурором функцій обвинувачення, міститься правовий висновок про те, що норми, які існують у пункті 20 частині другій статті 36 і пункті 6 частині першій статті 425 КПК України наділяють прокурора як сторону кримінального провадження правом подати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист, тобто правом ініціювати відкриття касаційного провадження з метою ухвалення касаційним судом рішення на користь засудженого [7].

Отже, завданням цієї статті є встановлення наявності (відсутності) повноважень у прокурора як представника сторони обвинувачення подавати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дотичний із заявленою проблематиці присвячено чимало уваги процесуалістами. Серед іншого, і про наглядові повноваження прокурора зазначав В. С. Зеленецький. Згодом серію публікацій і монографію та дисертацію підготував В. М. Юрчишин, де робив чергову спробу дати відповіді на питання про місце й роль прокурора в досудовому розслідуванні [14, с. 126, 136]. До питання, які саме функції покладаються на прокурора, звертався й М. А. Погорецький [11, с. 86–95]. Розглядаючи функціональну спрямованість діяльності суб'єктів кримінального провадження, І. В. Гловюк теж глибинно досліджувала ті функції, які притаманні прокурорській діяльності [4, с. 176]. Інші науковці теж чимало зусиль докладали до проведення досліджень у цій царині. Водночас питання щодо наявності повноважень у прокурора як представника сторони обвинувачення подавати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист відособлено фактично не перебували в полі зору дослідників. Лише вказане звернення Великої Палати Верховного Суду спонукало членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді висловити власні переконання щодо цієї проблематики. Зі свого боку окремі дослідники навіть запропонували проєкт рішення [6]. Також спробу до вирішення задекларованої дилеми свого часу зробили й автори цієї наукової розвідки [3].

Мета статті полягає в з'ясуванні меж, якщо такі наявні, реалізації прокурором законоохоронної функції та правозахисної діяльності (йдеться про захист прав і свобод людини, недопущення порушення конвенційних прав).

Виклад основного матеріалу дослідження. Як значиться в зверненні судді Великої Палати Верховного Суду, Касаційний кримінальний суд погоджується, що текст статті 425 КПК України не містить у пункті (6) обмеження для права прокурора на подання касаційної скарги на відміну

від інших учасників провадження. Водночас колегія суддів вважає, що висновок Верховного Суду України в справі № 5-332к15 про необмежене право прокурора подавати касаційну скаргу не враховує як положень КПК України, так і норм законодавства, що регулюють діяльність прокурора. В ухвалі про передачу кримінального провадження Касаційний кримінальний суд посилається на частину другу статті 19 Конституції України, приписи статей 22, частини першої статті 26 КПК України, а також положення пункту 2 частини першої статті 2, частини другої, четвертої статті 23 Закону України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII «Про прокуратуру» (далі – Закон № 1697-VII). Колегія суддів зазначає, що обмеження на діяльність прокурора в юридичних процесах, зокрема в кримінальному провадженні, накладаються Конституцією України та законами, які регулюють діяльність прокуратури. За таких обставин передбачати ті самі обмеження в процесуальній нормі, що регулює окремий аспект провадження, законодавець не мав потреби, розуміючи, що вони врегульовані іншими правовими положеннями. Відсутність обмежень прокурора щодо можливості оскарження судових рішень в апеляційному та касаційному порядку, на думку колегії суддів, створюють передумови для зловживання таким правом і зумовлюють зайву витрату часу для учасників процесу, невинуватого завантаженість судів апеляційної та касаційної інстанції, додаткову витрату державних коштів. У кримінальному провадженні щодо Особи_1 Касаційний кримінальний суд встановив, що, відповідно до вимог кримінального процесуального закону, явка засудженого до суду апеляційної інстанції в цьому випадку не була обов'язковою, про своє бажання брати участь в апеляційному розгляді Особа_1 в апеляційній скарзі не зазначала та заяв із цього приводу не подавала. Прокурор, не з'ясувавши в Особи_1, чи була вона обізнана про апеляційний розгляд справи та чи бажала брати в ньому участь, без її відома подав касаційну скаргу на рішення апеляційного суду, вважаючи, що її права під час розгляду справи цим судом були порушені. Зважаючи на конкретні обставини справи, колегія суддів вважає за потрібне відступити від висновку, викладеного в постанові Верховного Суду України від 21 січня 2016 року (справа № 5-332к15), та формулює такий висновок, що прокурор має узгодити можливість подачі такої касаційної скарги із засудженим або потерпілим [7].

Отже, перед членами Науково-консультативної ради при Верховному Суді було сформульовано два питання, в процесі відповіді на які нами наведена авторська сукупність аргументів, а саме:

І. Як потрібно тлумачити положення пункту 6 частини першої статті 425 КПК України про те, що прокурор має право подати касаційну скаргу на судові рішення з огляду на такі загальні засади кримінального провадження, як диспозитивність і змагальність сторін, а також на положення Закону № 1697-VI, яким визначені функції, що покладаються на прокуратуру? [7].

Розглядаючи це питання, варто зауважити, що воно не є новим ні для доктрини, ні для судової практики. Насамперед потрібно збагнути, якою саме логікою керувався законодавець під час конструювання пунктів частини першої статті 425 КПК України. І на нашу думку, відповідь наявна в доктринальних напрацюваннях.

За умов чинності КПК України 2012 року, науковці виділяли серед інших функцій прокурора в кримінальному провадженні й таку із них, як правозахисна на досудовому розслідуванні [14, с. 126, 136], та відповідні функції в судовому розгляді [10, с. 135–140]. В. П. Корж підкреслює, що одним із завдань, яке стоїть перед прокурором, є сприяння постановленню судом законного, обґрунтованого та справедливого вироку [10, с. 136].

Незважаючи на те, що, як бачимо, певна частина дослідників обстоює існування прокурорської правозахисної функції на досудовому розслідуванні, яку спостерігаємо й у судових стадіях, про що йтиметься згодом, все ж таки наявні й інші цілком аргументовані переконання дослідників, які визнають «сумнівним існування» цієї правозахисної функції, оскільки вона не вкладається в обвинувальний напрям діяльності прокурора [4, с. 176]. Водночас І. В. Гловюк, покладаючись на більш ранні публікації Ю. Є. Полянського, цілком правильно звертає увагу на таку обставину, що попередніми конституційними положеннями, які передбачали «підтримання державного обвинувачення в суді», та й нинішніми про «підтримання публічного обвинувачення в суді» (пункт 1 статті 131-1 Конституції України), як і Рекомендацією Rec (2000) 19 Комітету Міністрів державам-членам щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя, де зазначається, що прокурори у всіх системах кримінального правосуддя підтримують обвинувачення в суді,

суттєво звужено зміст участі прокурора в судовому провадженні [4, с. 178]. Про цей аспект також зазначалося й у авторських наукових пошуках [2, с. 102–108].

Переконані, що одним із напрямів діяльності прокурора в судовому провадженні є, серед іншого, і забезпечення виконання завдань кримінального провадження, зокрема й такого із них, як охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження (стаття 2 КПК України). І цей напрям діяльності прокурора невіддільний від здійснення правосуддя судом. Водночас, як слушно пояснює І. В. Гловюк, «...реагування на допущені суддями або учасниками кримінального провадження порушення може здійснюватися лише передбаченими КПК засобами, що надані прокурору для підтримання обвинувачення» [4, с. 189]. Далі ця дослідниця резюмує, що «...прокурор та інші учасники процесу під час судового розгляду не мають процесуального механізму реалізації заходів на усунення порушень закону» [4, с. 189]. Вони можуть під час судового розгляду лише подавати заяви й клопотання [4, с. 189], будучи стороною провадження та реалізуючи функцію кримінального переслідування [4, с. 190].

Але судово-контрольні стадії процесу – то вже інша річ. Ще М. С. Строгович, як і згодом В. С. Зеленецький, у своїх працях наголошували, що прокурор має право реагувати на незаконні та необґрунтовані рішення судів і в такий спосіб реалізувати власну наглядову функцію. Тобто, як зазначала І. В. Гловюк, на підставі аналізу шпальт дослідження О. Толочко та інших процесуалістів прокурор доводить суду вищої інстанції позиції щодо підтримання або заперечення вже наявного судового рішення [4, с. 191].

Отже, не в кожному випадку участі в судових стадіях прокурор лише підтримує державне обвинувачення, його діяльність цим не обмежується, а особливо в апеляційному та касаційному оскарженні. Поділяємо позицію науковців, які аргументовано переконують у тому, що правозахисна діяльність прокурора є очевидною, зокрема й для апеляційного та касаційного оскарження [8], бо йдеться загалом у переважній більшості ситуацій про захист прав і свобод людини [5, с. 52–53]. Прокурор повноважний оскаржувати судові рішення, якщо на його переконання «...судом постановлено неправосудне рішення або щодо засудження особи, або щодо виправдання. При цьому прокурор керується не власними, а публічними інтересами» [4, с. 194]. Очевидно, що і з цієї причини, зокрема в пункті 6 частини 1 статті 425 КПК України, про жодні інтереси прокурора не йдеться й не може йтися.

Звісно, що в апеляції ситуація є відмінною від касації. Так, погоджуємось із І. В. Гловюк, що в процесі перегляду судових рішень у касаційному порядку прокурор функцію кримінального переслідування у формі обвинувачення не здійснює, однак його діяльність спрямована на забезпечення виправлення можливої судової помилки; тому потрібно стверджувати про продовження здійснення функції кримінального переслідування, однак не у формі обвинувачення, оскільки рішення вже набрало законної сили, а фактична основа його не перевіряється [4, с. 197]. Тобто йдеться про законоохоронну функцію прокурора [4, с. 198].

Зі свого боку в статті 1 Закону України «Про прокуратуру» унормовано, що свої функції, встановлені Конституцією України, прокуратура здійснює з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави [13].

Ці положення за суттю співпадають із обов'язками прокурора, які передбачені пунктом «б» статті 24 Рекомендацій Rec (2000) 19 КМ Ради Європи державам-членам щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя, де значиться вказівка поважати й намагатися захищати права людини, як це викладено в Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Відповідно до пункту «б» статті 13 Керівних принципів ООН щодо ролі обвинувачів встановлено правило, що обвинувачі під час виконання своїх обов'язків захищають державні інтереси, діють об'єктивно, належно враховують положення підозрюваного та жертви й звертають увагу на всі обставини, що мають відношення до справи, незалежно від того, вигідні або не вигідні вони для підозрюваного [9].

Отже, на підставі вищевикладеного підтримуємо позицію про те, що кримінальне переслідування у формі обвинувачення прокурором у касаційному оскарженні не здійснюється. Натомість прокурором реалізується законоохоронна функція та правозахисна діяльність (йдеться про захист прав і свобод людини, недопущення порушення конвенційних прав). Оскаржуючи судові рішення, прокурор не керується власними, а лише публічними інтересами [3].

П. Чи наділяють норми, які містяться в пункті 20 частини другої статті 36 і пункті 6 частини першої статті 425 КПК України, прокурора як сторону кримінального провадження правом подати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені в статті 424 цього Кодексу, з підстави порушення права обвинуваченого на захист, тобто правом ініціювати ухвалення касаційним судом рішення на користь засудженого? [7].

Уже раніше йшлося про наявну невідповідність конституційного положення із формулюванням у чинному КПК України, де в пункті 15 частини 2 статті 36 йдеться про підтримання «державного обвинувачення в суді» [1, с. 134–140]. Аналогічна ситуація наявна і в базовому Законі (пункт 1 частини 1 статті 2).

Конституційна функція прокуратури в Україні на сьогодні сформульована як підтримання публічного обвинувачення в суді (пункт 1 статті 131-1) та, серед іншого, визначеного пунктами статті 131-1 Конституції України «вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження». Отже, крайнім формулюванням вчергове підтверджується, що перелічене в пунктах статті 131-1 Конституції України не претендує на вичерпність і, відповідно, функція прокуратури щодо підтримання публічного обвинувачення в суді не є єдиною. Про це вже йшлося в процесі відповіді на перше питання та конкретизовано з огляду касаційного оскарження, де обвинувачення взагалі не здійснюється, бо рішення суду вже набрало законної сили.

Проведеним аналізом встановлено, що чинний КПК України в статті 425 не встановлює жодних обмежень щодо можливості подання прокурором касаційної скарги в публічних інтересах. Наявні лише в пункті 3 частини третьої статті 424 КПК України обмеження щодо оскарження прокурором судових рішень у касаційному порядку. Йдеться про вирок суду першої інстанції на підставі угоди після його перегляду в апеляційному порядку, а також судові рішення суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги на такий вирок.

У постанові Судової палати в кримінальних справах Верховного Суду України від 21 січня 2016 року цілком слушно підкреслювалося, що «...право на оскарження судових рішень та їхній перегляд судом вищої інстанції є одним із засобів забезпечення правильності застосування закону, відновлення законних прав і свобод учасників судового провадження. Обмеження цього права можуть бути встановлені лише законом» [12].

Підбиваючи підсумок усьому зазначеному, варто констатувати, що чинним законодавством не встановлено обмежень щодо оскарження прокурором судових рішень для забезпечення дотримання прав засудженого (виправданого).

Висновки. Отже, кримінальне переслідування у формі обвинувачення прокурором у касаційному оскарженні не здійснюється. Натомість прокурором реалізується правоохоронна функція та правозахисна діяльність (йдеться про захист прав і свобод людини, недопущення порушення конвенційних прав). Чинним законодавством не встановлено обмежень щодо оскарження прокурором судових рішень для забезпечення дотримання прав засудженого (виправданого) [3].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Басиста І. В., Благута Р. І., Коміссарчук Ю. А. Актуальні проблеми застосування кримінального процесуального законодавства : навчальний посібник. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 432 с. URL : <https://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/5086>

2. Басиста І. В. Актуальні проблеми кримінального процесу : навчальний посібник. Івано-Франківськ : ЗВО «Університет Короля Данила», 2026. 306 с. URL : https://repository.ukd.edu.ua/bitstream/handle/123456789/2312/%d0%91%d0%b0%d1%81%d0%b8%d1%81%d1%82%d0%b0_%d0%9f%d0%be%d1%81%d1%96%d0%b1%d0%bd%d0%b8%d0%ba_2026.pdf?sequence=1&isAllowed=y

3. Басиста І. В., Глинська Н. В. Спільний науковий висновок «Щодо наявності повноважень у прокурора, як представника сторони обвинувачення, подавати касаційну скаргу на судові рішення, зазначені у статті 424 КПК України, з підстави порушення права обвинуваченого на захист» (на виконання звернення від судді Великої Палати Верховного Суду В. В. Короля від 21.04.2026 реєстр. номер ВС 205/0/26-26). 2026. 9 с. 21 травня.

4. Гловюк І. В. Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія. Одеса : Юридична література, 2015. 712 с.
5. Долежан В. Проблеми участі прокурора у кримінальному судочинстві в аспекті судової реформи. *Право України*. 2010. № 5. С. 48–54.
6. Дроздов О. Науковий висновок щодо застосування статті 36 параграф 2 (20) та статті 425 параграф 1 (6) Кримінально-процесуального кодексу України щодо права прокурора подавати касаційну скаргу на рішення суду, винесене на користь засудженої особи у зв'язку з порушенням права на захист. 29 с.
7. Звернення судді Великої Палати Верховного Суду до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді від 21.04.2026, реєстр. номер Верховного Суду 205/0/26-26.
8. Іскандеров Е. Ф. Правозахисна діяльність органів прокуратури : монографія / НУ ОЮА. Одеса : Фенікс, 2013. 244 с.
9. Керівні принципи ООН щодо ролі обвинувачів. Прийняті Восьмим Конгресом Організації Об'єднаних Націй з профілактики злочинності і поводження з правопорушниками. Гавана, Куба, 27 серпня – 7 вересня 1990 року. URL : <https://kdkp.gov.ua/uploads/files/%D0%9A%D0%B5%D1%80%D1%96%D0%B2%D0%BD%D1%96%20%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%BD%D1%86%D0%B8%D0%BF%D0%B8%20%D1%89%D0%BE%D0%B4%D0%BE%20%D1%80%D0%BE%D0%BB%D1%96%20%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BA%D1%83%D1%80%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2.pdf>
10. Корж В. П. Проблеми процесуального та тактичного забезпечення підтримання обвинувачення в суді. *Юридичний часопис НАВС*. 2013. № 1. С. 135–140.
11. Погорецький М. А. Прокурор у кримінальному процесі: щодо визначення функцій. *Право України*. 2015. № 6. С. 86–95.
12. Постанова Верховного Суду України від 21 січня 2016 року у справі № 5-332кс15. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/56424293>
13. Про прокуратуру : Закон України від 14.10.2014. Документ 1697-VII. Редакція від 12.04.2026. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text>
14. Юрчишин В. М. Місце і роль прокурора у досудовому розслідуванні та їх відображення в теорії, законодавстві і практиці : монографія. Чернівці : Видавничий дім «Родовід», 2013. 308 с.

Дата надходження статті: 24.06.2026

Дата прийняття статті: 03.08.2026

Дата публікації статті: 14.09.2026